

[Arne Bjerregaard]

Derfor må jeg konkludere, at vi vil se på alle de lovparagraffer, der er nødvendige for at gennemføre boligforbedring og byfornyelse, men vi vil så også have den indskrænkning, at lovene foreløbig kun kan bruges til fornyelse på afgrænsede områder. Derefter må vi, som jeg har sagt, finde frem til de rigtige fremgangsmåder.

Endvidere må, som jeg har sagt, finansieringsordningerne være anderledes; de må være kontante: staten skal ikke have nogen løbende udgifter på disse områder mange år frem i tiden. Det, der plager os så forfærdeligt, er, at vi hele tiden har sat vores udgifter frem i tiden: vi har ikke råd til det nu, så betaler vi senere. Det må vi ikke gøre på dette område, for det er til skade for såvel statens som lejernes økonomi. Bare fire år med rentesikring til 14 pct., som det er i øjeblikket, er, som enhver kan se, 56 pct. Ja men hvorfor så ikke betale 56 pct. af det med det samme, det er da billigere? I stedet for, at man ikke får en snus for de 56 pct., man har betalt, for det gør man jo faktisk ikke, ud over at man har holdt lejen på et lavt niveau bare i disse fire år. Derfor mener jeg, det er en forkert måde, man vurderer disse ting på finansieringsmæssigt.

Vi må selvfølgelig sige, at ministeren har gjort et stort stykke arbejde her, og det skal vi da ikke kritisere. Det er heller ikke det, vi kritiserer, men derimod, at man vil gabe over det hele på én gang og vil have tilladelsen på én gang til at kunne gennemføre det i fremtiden, uden at man har decidede undersøgelser, der kan begrunde, at det skal gøres på den måde. Vi skal også erkende, at ministeren har søgt at tilgodese både Svend, Knud og Valdemar, og hvem det nu kan være, i forslaget, men visse har han dog glemt, og visse steder er vægten skæv. Derfor må det vejes grundigt, og jeg kan sige til ministeren, at han ikke får lov til at bevæge sig frit på hele området på én gang med vores stemmer.

Fjerde næstformand (Ebba Strange):

Jeg skal meddele tinget, at vi afbryder mødet og holder en spisepause, når denne sag er afsluttet. Efter pausen går vi i gang med de tre sidste sager.

Flygaard (DR):

På retsforbundets vegne skal jeg knytte nogle bemærkninger til lovforslagene nr. L 158, L 159 og L 160 vedrørende sanering, genhusning og byfornyelse. Retsforbundet er absolut positivt stemt over for byfornyelse. Det er vi i erkendelse af de betydelige miljøbevarelsesinteresser, der ligger i det, fremfor blot at bygge videre og videre af nye boliger og kassere gamle eller lade dem forfalde. Vi erkender også den bedre ressourceøkonomi, ja, ofte også pengeøkonomi i byfornyelse fremfor i nybyggeri. Beskæftigelsespåvirkningen kan man selvfølgelig også i en arbejdsløshedstid notere som noget absolut positivt. Vi er meget langt enige i regeringsforslagenes præmisser, også i analysen af årsagerne til, at privat initiativ ikke hidtil har løst problemet hen ad vejen, som det vist så smukt hedder i politikerjargon.

Men vi må nok også sige fra, når man så konkluderer, at når de helt uanstændigt favorable finansieringsvilkår inden for nybyggeriet sætter byfornyelse og vedligeholdelse i stå, hedder midlet at overføre de skatteyderbetalte »favorancer« også til dette område. Det er efter vores opfattelse ikke statsfinansielt forsvarligt, og det er ej heller rimeligt. Vi deltager nok gerne i beklagelsen af den høje rente, for den har mange skadevirkninger, men lad os da bekæmpe den med den økonomiske politiks virkemidler: en ændret valutapolitik, en ændret skattepolitik, angreb på spekulationen osv., fremfor på visse områder kunstigt at bringe renten ned via statskassen, så rentebyrden blot på andre steder bliver så meget desto større. Det skal erkendes, at vi har en høj rente i dag, og den er nok stort set et produkt af dels et højt internationalt renteniveau, dels et underskud på de løbende poster på betalingsbalancen og dels et underskud i statskassen. Inflationen bidrager nok også til en vis rentehøjde, og endelig kan man pege på, at en række subsidier på erhvervsområdet og på byggeområdet også er med til at presse renteniveauet op på den del af markedet, der derefter bliver tilbage.

Skulle der endelig sættes statsmidler ind under den ene eller den anden form for at fremme den tiltrængte og fornuftige byfornyelse og sanering – og sådanne findes jo i rigt mål – kan det i hvert fald ikke være rimeligt, at man tillader, at sådanne statsbevillinger får lov til – skal vi sige privatøkonomisk? – at blive kapitaliseret af grundejerne, uanset